

(המשך מעמוד 13)

לאחר שיום שלם עבד בחור הניתוחים וניחא פצועים. הוא טייל לעבר הרציון ועלה על מוקש. נקטעה גם הוא על מוקש. נאלצו לעזור לו יד ורגל והיה צורך להוציא את עינו.

ישיבתי בבית-החולים, ואמבולנס הביא חמישה חיילים פצועים, צוות של טנק. הם קפצו מתוך הטנק השרוף ונכון קשות. הם היו לבושים במכססים בלבד. כל ה' חלק העליון שלהם היה שרוף. זה היה נורא. איש מהם לא נאנח. איש לא אמר מילה, ורק חייל אחד, כשלקחו אותו, ביקש בשקט: אל תגעו לי בידים. הידיים שלו היו שרופות לגמרי. לא ראו עליהן עור, רק עצמות. ורק אז מפי חיילים פצועים המעירי העתיקה נודע לי לראשונה שירם, בעלי לא בהגיא. הוא היה צריך להיות שם. אבל אז, בבית-החולים, קיבלתי ממנו פתאום פתק, ששם היה כתוב: אני עם הצנחנים בעיר העתיקה. תודיע לי חיזה שלי."

★ ★ ★
"לא יכלתי להשאיר"

בעני של בת-עמי יורם המרחי הוא לא פחות אמיץ ועירני מאשתו. הוא היה קצין-צנחנים, ונפצע קשה ברגלו בזמן שהייתה שלו פגשה במסתגנים, ב'1959. אז הועבר להגיא.

כשראיתי צנחנים בירושלים, הוא סיפר לאחר מכן, ושמעתי שיש קרבות קשים בי, עיר, לא יכולתי להישאר בהגיא. נכנסתי בין הצנחנים ואיתם הגעתי לעיר-העתיקה. ושמ, בעיר-העתיקה, באמצע קרבות ה' דמים, הוא פגש באשתו, במלאך הבלונדי. כששמרו לי לנסוע לעיר-העתיקה, להוציא פצועים מבית-הספר לשוטרים התרגשתי כמו שלא התרגשתי בחיים שלי. ממשתי לפרש בת-עמי. אני ובעלי היינו עולים כל חודש לנוטרדאם כדי לראות מרחוק את הרהיבת. כל כך רציתי להגיע למקום עצמו, אבל לא רציתי לנסוע לשם עם הפספורט הגרמני שיש לי.

חרושת השמועות פעלה החודש ללא הרף: שר אלמוני מסר סודות במחזונים לסוכנייטום, ה"כ פלמני נתון כמעצריכית מחשש כגידה אנשי-ציבור ידועים-שם אחרים נטי שו את עמדותיהם וערקו ערב הקרבות. אחת מן השמועות ה' אלה, שכמו כל הברותיה האחרות, לא היה לה כל כפיס במציאות היתה כולה זדונית ומפוכרכת.

עלילת דם

חישות הארם פשטו בכל מחלקות בית-החולים הירושלמי הגדול. הוסה האינפורמציה שהועברה מפה לאוזן לא נתנה מנוח לעובדי בית-החולים, הרתיחו את דמם. "הוא ערק?" רטנו אחיות רחמניות בלבן. "הוא ברח עם משפחתו!" נחכו בינם לבין עצמם אסיסטנטים בכירים המכירים אותו היטב.

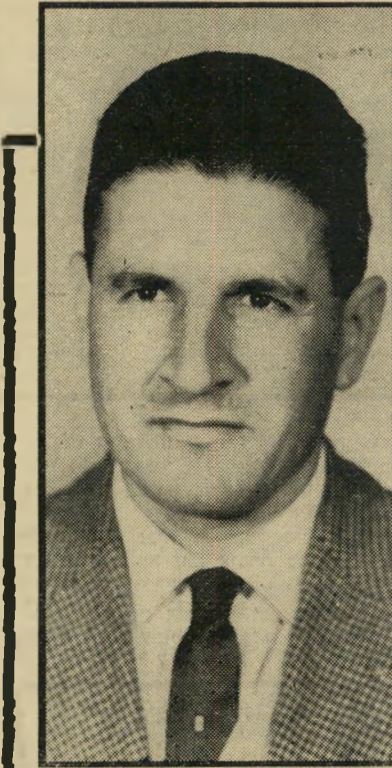
"הוא חזר אחרי המלחמה ואז אמרו לו שלפחדן כמוות אין מקום בבית-החולים ישראלי!" גילו אנשי המינהלה. האשמה מסוג זה היא חמורה מאד כאשר היא מוחצת כלפי אורח רגיל. היא חמורה שבעתיים כאשר היא מושמעת כנגד אישיות מסוגו של פרופסור דויד נלקן. ומה עוד ש' הפרופסור הצעיר (46) מונה כמה ימים לפני פרוץ הקרבות לאחראי על מיבצע התרמת' הדם בארץ. היה זה מינוי-חרום כי מנהל דם-הבנק, הד"ר דויד חרמוני, בדיוק חלה.

עלבון-שוא ★ ★ ★
אמנם ככל הפרופסור, שהגיע רבבות וזרחים לתת מדום, מחוסר-דם? או האם היו כל השמועות רק עלילת-דם מרושעת? הגיבה מזכירתו של הפרופסור (למיקרו- ביולוגיה קלינית), כשהיא רותתת מועם: "נכון שפרופסור נלקן המריא עם אשתו ו' ילדיו ביום האשון, הרביעי ביוני, לצרפת. הוא תכנן את הנסיעה כבר לפני חצי שנה.

"כשעברתי את המחסום נעשיתי פתאום היסטרי, והתחלתי לצחוק נורא. מסביב ירו הצלפים, הכביש היה מלא מתים, עברנו ליד המון שבויים. נסעתי לשם ובחזרה. ל' עיר ולעיר-העתיקה, לארמון-הנציב, ולקר הירדנית העברתי פצועים קשה ופצועים קל. עבדתי כמו מטורפת.

"אבל הובר הקשה ביותר היה העביר לבית-החולים פצוע ערבי מאמבולנס שהתק' לקל. לקחתי אותו מהאמבולנס המקולקל, ו' לפני שהספקתי להעביר אותו לאמבולנס שלי, התקלה סביבו המון רב של אנשים, הצלחתי להכניס אותו לאמבולנס, ולדהור אי' תו מהר לבית-החולים הוסה. "הוא לא נאנח, לא דיבר שום דבר, הוא רק שכב בשקט, עם עיניים פקוחות. הוא היה פצוע קשה. וזה היה מזור נורא ושכביס החולצה שלו מצאתי סיגריות א-על. עד עכשיו אני לא יודעת מאיפה הן הגיעו לשם. "בנסיעה אחרת הייתי צריכה להעביר מהעיר-העתיקה לבית-החולים אשה ערבייה, מבורגת, שנכנס לה כדור בחזה ויצא מהגב. היא הייתה היסטרי, צעקה, השתוללה ורק כשראתה אותי, אשה כמוה היא נרגעה. "לאחר שהבאתי אותה חזרתי לעיר העתיקה. הייתי באמצע העמסת פצוע על ה' אמבולנס כשפתאום עברה קבוצה של צנחנים שהובילה שבויים. הם צעקו לי בקולי קולות: "כל הכבוד, לא שמתי לב, תמיד הם צועקים ככה, עד ששמעתי פתאום קול מוכר לי קורא, זאת אשתי! הרי זאת אשתי! זה היה יורם. איוו שמחה זאת הייתה לפגוש אותו שם."

ואיך היא מרגישה, כשכל הארץ מכנה אותה, "המלאך הבלונדי"? ושכל כובשי ירו' שלים מדברים עליה? בת-עמי נורא מתפלאת. היא חוזרת ומבקשת להדגיש שוב ושוב, ש' לא עשתה שום דבר מיוחד. ואין בכלל מה לכתוב עליה.

פרופסור נלקן

אבל משנודע לו, למחרת, על פרוץ המלחמה חזר מיד ארצה. כל השמועות עליו הם שקר אחד גדול ונתעב. "אישר הד"ר גיק כרפס, סגן-מנהל בית-ה' חולים: "קיימנו ישיבה מיוחדת של הועד ה' רפואי כדי לדון במבול השמועות האמת היא, כמובן, שהפרופסור נלקן חזר לעבודתו מיד עם פרוץ הקרבות. "אמר רופא בכיר אחר: "זה עלבון-שוא שטפלו על איש אחראי!"

★ ★ ★
קנאה ישנאה

מי ככה זאת היה מעוניין להשמין את הפרופסור? מדוע יצא עליו הקצף? למתמצאים בעניינים ידעה ברורה בנדון. הוסה ובית-הספר לרפואה המסונף אליה, אינם נקיים, כמו מוסדות אקדמיים רבים אחרים, מתכנים וממריבות פנימיות. ו' נלקן היא נושא נוח מאד לקנאה ושנאה. כי בזמן קצר מאד הפך האישי הצעיר ויפה התואר לכבוד-תואר. הוא לא רק אחד הפרו' פטורים המוכשרים בבית-הספר לרפואה כי אם גם אחד הצעירים בהם.

במדינה

עצמי זורק להם אותו בראש. אז שני ה' בחורים האלה התנפלו עלי, והתחילו להכות אותי. עם המלקות של המשחק. "קיבתי מכות חזקות וכל הראש התנפח לי, ירדתי משם בריצה למסעדה פיקניק, איפה ששם אני כבר עובד שבוע וחצי, ו' לקחתי משם את הסכין שחותכים את הבשר. "צעקתי לבחור שהרביץ לי, שאם יש לו דם, שירד למטה. הוא לא רצה לרדת, ו' התחיל לקלל אותי. גם אני קיללתי אותו. אני לא יודע איך זה, אבל רצתי כבר במד' רגות למועדון בקומה השנייה. כמו שאני באתי אל הכתוב הזה עם הסכין, הוא רצה לבעוט לי בחזה שלי, או לקחתי את הסכין והנחתי אותה וחתכתי לו את הרגל כמעט עד העצם. אבל זה סתם, מפני שקיבלתי קריאה."

דואר

הצבי במיספרים

11,235 עובדי הדואר (כולל 101 מהנדסים, שישה לכלכלים ושלושה משפטנים) עשו בשנה שעברה עבודה גדולה. הם טיילו ב' 267 מיליון דברי-דואר ותחבולות; 1.145.000 מברקים אל ומחוץ לארץ; 930 אלף מברקים בארץ וקיימו קשר דו-רטרופוני עם 137 מדי' נות. שלא לדבר על דאגתם לכך ש1378 ה' טלפונים הציבוריים, מהם מנהלים, בממוצע 47.500 שיחות ליום, יהיו במצב תקין. חוץ מזה, כפי שמגלה דו"ח משרד-הדואר, הפעילו אנשי הדואר 500 מכונות ו-270 קטנועים, בהם שרתו 149 בתי וסניפי דואר, 267 סוכנויות-דואר ו-29 קווי דואר-נע. ב' כלי-רכב אלה שרתו, כמובן, גם את 193 אלף מנויי-הטלפון, שצרכו בשנה שעברה 280 אלף מדריכי טלפון.

משפט

עליזה עלזה ועזריה עזר לה

עליוה ברוך בת ה-20 אוהבת לעלות ול' שמוח מדי שבוע, כמו כל צעירה בגילה, במסיבות ליל-שבת. זה הולך כל די בקלות מכיון שהיא עושה את זה, בדרך כלל, ב' בית-המלון גני-סלע. אותו מנהלת אמה בבת' ים.

כך זה הלך עד אותה ליל שישי, כאשר באמצע ריקודי השייך הופיעה המשטרה ו' החליטה להשיבת את השמחה. אחז מאורחיה של עליוה, עזריה אלברט, שאל את השו' טרים לרצונם והשוטרים שלא היו כל כך עליונים, אולי בגלל שלא התלהבו לעבוד בליל שבת, ביקשו בסוף רשמי נוקשה את תעודת-הזהות של עזריה.

עזריה מסר את התעודה שלו ובתמורה קיבל הומנה למשפט על ניהול עסק-שעשור' עם ללא רשיון. כשהגיע השבוע התיק לפני שופטת השלום הדסה בן-עיתו, סיפר עזריה את השתלשל' שות העניינים וסיים בקושיה: "מה פתאם עסק? הלא כולנו חברים של עליזה ובאנו, כל החברה, אליה למסיבה!"

גם השופטת סברה כך וניפצה את טענות התביעה בקשר למסיבה בגני-סלע אלי סלעי החוק. היא פסקה כי לא דרוש כל רשיון ל' ניהול עסק-שעשור' כאשר בת מנהלת בית' מלון רוצה לערוך מסיבה בבית של האמא שלה דחאק.

הווי

עזה כמזות אהבה. בחיפה הו' פיעה אשה בבית-הדין הרבני, ביקשה לבטל את תביעת-הגירושין אותה הגישה לפני כמה שבועות נגד בעלה, הסכירה שבעת המלח' מה דאגה כל כך לשלומה, ששרת כחייל קרבי, עד שהתברר לה כי היא עדיין אוהבת אותו מאד, בכל זאת.

נומפי, הנומפי אחרון. בירושלים הורה מנהל אנד להגיש אוטובוס מס' 9, ש' חידשו השבוע את הקו להרה-צופים, לכבד את יתרת הנסיעות שלא נוצלו בכרטיסייה של עשר נסיעות אותה רכש בשנת 1947 מ. רינות, אז שטונטס האוניברסיטה העב' רית.

גלויה, כתוב! באי-שם ערכו מפקדי צה"ל מיסורים מיוחדים לחיילים, חילקו להם גלויות ופקדו עליהם לכתוב ל' בתיהם, אחר שנתברו התלונות על מיעוט הדואר המתקבל במשפחות המגוייסיים.

(המשך מעמוד 11)

האחרון, חוברת הנושאת את השם על ייעוד ישראל - והמושע הבא. אם כי אין הוא מחדש הרבה בנייה ה' מושיע הוא קובע לפחות עד כמה קרובה היא שעת הישועה.

את החישוב לשעה זאת מתחיל ב'11 דצ' מבר 1917, עת נכנס אלנבי לירושלים. היה זה, כמובן, היום ה'11 לחודש וגם 11 חר' דשים לפני גמר מלחמת-העולם הראשונה, שנסתיימה בשעה 11, ביום ה'11 בחודש 11 (11 נובמבר 1918). ואז, קובע לינדווי, נכנס העולם לשעת ה'11 בהיסטוריה שלו. המסקנה המתבקשת למרות שעברו מאז כבר 50 שנה): "שעת חצות - שעת האפס - אינה כה רחוקה!"

כדי להראות עד כמה קרוב הוא לימינו ב' כל זאת העלה לינדווי בחוברת גם שאלה מאד אקטואלית: "הידעת כי רוסיה הוציאה בול המראה את פרשיה רוכבים דרומה לארץ-ישראל? ואכן, בול כזה אמנם הוצא לאור על ידי הרוסים (אם כי בשנת 1930) והוא, כ' פי שלינדווי מסביר: "מראה בכרוך שה' פרשים רוכבים דרומה לים אוזב ולים ה' שחזר בקו המוביל לארץ-ישראל."

ומה פשר הענן שמאחורי הפרשים? פשוט מאד: "זהו רמו למלחמה אטומית."

זכרונות

לא כל היהודים הם ציונים

ורה וייצמן, אלמנת הנושא הראשון של מדינת ישראל, נראתה לכל כגברת-ראשונה אצילית, שלמטה מכבודה היה להתעניין בעסקי-החולין האפורים של ד"ר חיים וייצמן.

כאשר נפטרה לפני פחות משנה, בגיל 83, התברר כי השאירה בכתובים ספר זכרונות, שהפריך גירסה זאת לחלוטין. בספר זה, ש' יצא החודש לאור בלונדון באנגלית, והנושא את השם ההולם כל כך, את הווייצמנים ה' בגתיאפשרי לוקח יותר זמן, מתגלה ורה כאשר מלאת חרות-חיים, שעקבה בהתעניי' נות רבה ויסודית אחר פועלו של בעלה. היא לא חללה בהתעניינות זאת גם אחרי פטירתו, הציעה אפילו מספר פעמים ל' דויד בן-גוריון, בעת היותו ראש-במשלה, ל' נסות ולהפגש עם גמאל עבד אל-נאצר. אך הימים הגדולים שלה היו עוד לפני קום המדינה, עת היה חיים וייצמן מלך היהודים הבלתי-מוכתר, שהיה יכול לזקוף את הצהרת בלפור לזכותו, והשתקבל כשוהה בין שווים אצל ראשי מדינות ומנהיגי עולם. אחד מאלה היה בניטו מוסוליני, בטרם נלכד ברשתו של היטלר. בפגישה הראשונה התיחס מוסוליני אל וייצמן בקרירות מר' פגנת. "דוקטור וייצמן", אמר הדיקטטור האיטלקי, "עלי להסב את תשומת לבך ל' עובדה כי לא כל היהודים הם ציונים!" "נכון מאד", השיב וייצמן, בקולו ה' שקט האופייני, "גם לא כל האיטלקים הם פשיסטים!"

נוער

זרע הפורענות

מועדון-הכיליארד שברחוב דיזנגוף בתל-אביב הוא מקום מועד לפרוענות. בני' טובים, שבאים למקום לשחק, לאחר גמר לימודיהם בגימנסיה, מותקפים על ידי בריו' גים, בחלקם אנשי העולם-החתון. ביום הראשון השבוע, פרצה במקום קטטה בין שני צעירים. אחד מהם, חנן רביב (20) נפצע ברגלו מדקירת סכין. סיפר הדוקר, נסים עמיאל (21) עבריון מועד, שהואשם מספר פעמים בהתפרצויות, גניבות ותקריות. "כל העסק הזה התחיל ככה: אני באתי לשחק מניקו בביליארד, זה היה בערך בשעה 4.30 אחרי-הצהריים ו' פגשתי שם חבר אחד שלי שרצה לשחק אתי על כסף.

"אז איך שהחלטנו לשחק, ראיתי שבשו' לחן הכי טוב במקום, שולחן 3, משחקים שני בחורים אחרים. ביקשתי מהם לעבור לשולחן אחר, למה אנחנו משחקים על כסף וזה עניין רציני. אבל הם לא הסכימו. אני נורא התרגזתי עליהם ורציתי לעשות אבובלי. לקחתי את אחד הכדורים של ה' משחק שהיה בתוך החור שלו, ועשיתי את